Ankenævnet for Forsikring

894/12

Den 11. juni 2012 blev i sag nr. 81.327:

xxxxxx xxxx xxxxxxxx
xxxxxxxxxxx xxxx xx
xxxx xxxxxxx

mod

Popermo Forsikring g/s
C.F. Tietgens Boulevard 38
5220 Odense SØ

afsagt

k e n d e l s e :

Forsikringstageren har ulykkesforsikring i Popermo Forsikring g/s. Hun klager over, at selskabet har afvist at yde forsikringsdækning for 2 anmeldte ulykkestilfælde.

Klagen for nævnet ses at angå:

1) Skade på forreste korsbånd i venstre knæ, der efter klagerens opfattelse opstod ved et ulykkestilfælde i 2001, og
2) Menisklæsion i venstre knæ, der efter klagerens opfattelse opstod ved et ulykkestilfælde den 4/3 2008.

Selskabet har afvist at yde forsikringsdækning for hændelsen i 2001 med henvisning til, at klagerens eventuelle krav er forældet. Selskabet har afvist at yde forsikringsdækning for den anmeldte hændelse i 2008 bl.a. med henvisning til, at Arbejdsskadestyrelsen har vurderet klagerens varige mén til under 5 %.

Det fremgår af sagen, at selskabet oprettede én skadessag for hver af de 2 hændelser.

Af patientjournal af 2/3 2001 fra skadestue fremgår bl.a.:

"På skiferie faldet og slået venstre knæ.
Set af en anden læge i udlandet, hvor man skønner at der er korsbåndslæsion og pt. skal artroskoperes.

OBJEKTIVT
Ve. knæ: der ses mindre hævelse sv.t. knæled. Pt. kan flektere op til 100 grader.
Ingen lokal ømhed ved palp. Ingen side- eller skuffeløshed. Normale reurovask forhold af ve. UE."

Af patientjournal af 10/5 2001 fra ortopædkirurgisk ambulatorium fremgår bl.a.:

"Gipsstuen:
Kommer til kontrol af venstre knæ. Er startet med træning og har god fremgang. Ingen gener fra ve. knæ.

Obj. venstre knæ: ingen hævelse, ansamling eller anslag af patella, ingen ømhed langs ledlinjer. Ingen skuffe- side- eller rotationsømhed.
Ingen grund til yderl. kontrol."

Af patientjournal af 9/3 2004 fra ortopædkirurgisk ambulatorium fremgår bl.a.:

"48 årig kvinde henvist subakut fra egen læge efter skitraume 24.2.03, hvor pt. fik et vrid hyperfleksionstraume. …

Pt. angiver der tidligere her er foretaget bl.a. artroskopi og har også været problemer, senest 2001 hvor pt. var til ambulant kontrol her i et efterforløb, også efter et skitraume. Bruger normalt en bandage med stivere, når hun belaster og står på ski og lign. på venstre knæ.
Man kan ikke helt udelukke at der her er en ACL læsion.
På højre side finder man knæet bevæges fra 0-125 grader. Der er smerter den sidste del af bevægelsen og yderligere fleksion gør for ondt. Der er ikke nogen sikker ansamling, men der er svært øget medial sideløshed svarende til en i hvert fald grad II læsion. Også palpationsømhed svarende til proksimale tilhæftning af MCL. Ingen smerter på lateralsiden. Ikke sikker ledlinieømhed.
Pt. spænder for meget til at man kan endeligt afklare om der er en korsbåndslæsion."

Af patientjournal af 27/4 2004 fra skadestue fremgår bl.a.:

"8 uger efter vridtraume af hø. knæ. …
Der er ingen ansamling, ingen ledlinie- eller rotationsømhed og ikke tegn til korsbåndslæsion. Derimod har man bemærket at det ve. knæ, som tidligere er skadet og artroskoperet viser tegn på en ældre korsbåndsskade, som ikke har været med aktuelle ulykke at gøre."

Af patientjournal af 4/3 2008 fremgår bl.a.:

"Mærket knæk i venstre knæ da hun svingede i hulahopring.

OBJEKTIVT
Venstre knæ: ingen hævelse el. misfarvning. Ingen anslag. Ingen side- el. skuffeløshed. Neg. Lachmann. Der er fuld bevægelighed. Der er direkte ømhed på mediale menisk. Ingen rotationsømhed af menisker. Normale neurovaskulære forhold."

Den 20/2 2009 blev klageren opereret i venstre knæ. Af operationsnotatet fremgår bl.a.:

"Pt. henvist via skadestuen til nærmere udredning. Ca. 1 års varende pseudoaflåsning af ve. knæ samt belastningsrelaterede smerter.
Der findes indikation for at udføre en ve.sidig knæartroskopi, hvilket gøres d.d.
Der findes en større medial menisklæsion sv.t. corpus samt baghorn. Herudover degenerative bruskforandringer på især medial femurkondyl.
Derudover findes et total ACL-ruptur.
Menisklæsion reseceres, brusken afglattes ligesom rester af det rumperede korsbånd fjernes.

… handle læsion sv.t. baghornet. Menisklæsionen er svært fibrilleret, og der er ikke indikation for re-incision.
Laterale ledkammer uden frie legemer, laterale menisk overalt skarprandet og fastsiddende, alderssvarende brusk på både femur og tibia.
I notchen findes en del hyperæmisk synovit, efter oprensning afsløres et fuldstændig rumperet forreste korsbånd."

Ved brev af 12/11 2009, der angik hændelsen den 4/3 2008, tilbød selskabet klageren en ménerstatning svarende til en méngrad på 5 %. I brev af 17/11 2009 til selskabet oplyste klageren bl.a.:

"Jeg har dog ikke umiddelbart tænkt mig at anerkende afgørelsen.

Jeg kan ikke se, at Popermo har vurderet min påviselige korsbåndslæsion. Den undersøgende læge har udtalt, at han ikke kan afgøre, om korsbåndslæsionen hidrører fra en gammel skade eller om den er opstået i forbindelse med den seneste og erstatningspligtige skade.

Jeg undrer mig derfor over, at Popermo så skråsikkert kan fastslå, at korsbåndsskaden er forældet, når det ikke på noget tidspunkt, har været bekræftet af de undersøgende læger.
Man kan jo heller ikke anmelde en skade, før man er klar over, at man har en sådan. Det er jo først ved den sidste undersøgelse/behandling, at jeg har fået klar besked om korsbåndsskaden.

Jeg vil derfor fastholde, at korsbåndsskaden er omfattet af Popermos erstatningspligt."

På foranledning af selskabet blev klageren derefter undersøgt af en speciallæge i ortopædkirurgi. Af speciallægeerklæringen af 4/1 2010 fremgår bl.a.:

"**Aktuelle sygehistorie**
Vinteren 2001 kommer hun til skade under skiferie i Østrig. Læge på skisportsstedet konstaterer en forreste korsbåndsruptur. Ved hjemkomst blev hun kontrolleret på … Hospital, hvor man ikke kunne finde tegn på korsbåndsruptur og ikke foretog sig yderligere.
Marts 2008 kommer hun igen til skade med venstre knæ under leg med hulahopring, hvor hun får et vrid i knæet. Fik aflåsning i knæet som hun imidlertid kunne få fri selv. Havde siden gentagne aflåsningstilfælde.
Februar 2009 nyt aflåsningstilfælde, som imidlertid ikke kunne reponeres, og der bliver derfor d. 18. februar 2009 foretaget artroskopi af venstre knæ på … Hospital, hvor man finder meniskskade, som fjernes og desuden følger efter en gammel læsion af forreste korsbånd.

Aktuelle symptomer
Får smerter i knæet ved knæliggende stilling og ved hugsiddende stilling. Smerter ved overanstrengelse og længerevarende gang. Aldrig hævelse i knæet og ingen instabilitet. Alle

smerter lokaliseret fortil omkring knæskallen. Operatøren i 2009 tilrådede ophør med badmintonspil. Kan cykle uden væsentlige gener. Har i perioder brugt en almindelig elastisk knæbandage med stivere på inder- og ydersiden. Har typiske biografgænger-symptomer med smerter især ved gang ned ad trappe og ved længere tids siddende stilling.

Tidligere

…

1997, højresidig knæskade med efterfølgende meniskskade og operation.

2004, forvridning af højre knæ og læsion af indvendige sideledbånd, hvor der samtidig findes mistanke om læsion af venstre forreste korsbånd.

…

Fritidsinteresser

Har tidligere spillet badminton, men er ophørt med dette efter råd fra operatør for et år siden. Dyrker herefter gåture og cykler til og fra arbejdet.

…

Resumé

Skadelidte har ved skiskade formentlig helt tilbage fra år 2001 pådraget sig overrivning af forreste korsbånd i venstre knæ og har ved ny forvridning i marts 2008 pådraget sig yderligere læsion af menisk i knæet. Et år efter foretages operation med fjernelse af menisk, hvor man samtidig konstaterer overrivning af forreste korsbånd. Har i de forløbne år haft smerterelaterede gener fra knæet og indtil operationen aflåsningstilfælde, som nu er ophørt. Instabilitet indgår ikke i hendes gener. Objektivt er der fundet tydelige tegn på forreste korsbåndslæsion, men ingen rotationsinstabilitet. Der er ligeledes bilateralt pes anserinus syndrom og patellofemorale smerter.

Konklusion

Skadelidte har ved læsion under skiløb pådraget sig overrivning af forreste korsbånd helt tilbage i år 2001. Man har haft mistanke om det ved undersøgelse i år 2004, men først i forbindelse med menisklæsion, som kan være på baggrund af korsbåndslæsionen, er der reelt konstateret læsion af forrest korsbånd. Klinisk er der fundet tegn på korsbåndslæsion, men subjektivt har der ikke været beskrevet instabilitet i knæet. Der er mærkbar løshed i knæet, men det væsentligste problem er retropatellare smerter på begge sider. Korsbåndslæsionen kan meget vel være årsag til læsionen i menisken med efterfølgende aflåsninger og meniskresektion.

Det hændte kan således være sket som anført. God overensstemmelse mellem symptomer og objektive fund. Der foreligger nu en stationær tilstand med risiko for forværring af brusktilstanden i knæet."

I brev af 15/1 2010 til klageren fra selskabet, der angik hændelsen den 4/3 2008, hedder det bl.a.:

"Vi har nu modtaget speciallægeerklæringen og har gennemgået alle oplysninger på ny.

Vores lægekonsulent fastholder imidlertid at méngraden er 5 %.

Forsikringssummen er 600.000 kr. ved 100 % mén. Erstatningen beregner vi forholdsmæssigt, jf. forsikringsbetingelsernes § 6.3 Erstatningsbeløbet er 30.000 kr.

Kan du acceptere den fastsatte méngrad, skal du underskrive vedlagte brevkopi og sende den hertil i vedlagte kuvert.

…

Kan du ikke acceptere méngraden på 5 %, kan du blot ringe til os, så sender vi sagen til udtalelse i Arbejdsskadestyrelsen. Arbejdsskadestyrelsens udtalelse om méngraden vil være bindende for begge parter, jf. forsikringsbetingelsernes § 7.4."

Dertil har klageren i brev af 2/2 2010 til selskabet bl.a. oplyst:

"Under henvisning til Jeres brev af 15.1.2010 har jeg som sådan ikke noget imod, at Arbejdsskadestyrelsen fastsætter méngraden, hvis vi ellers lige kan blive enige om udgangspunktet. Det er vi bestemt ikke i øjeblikket.

Udgangspunktet er jo, at der udover meniskskaden *også* er konstateret brud på korsbåndet. (Speciallægeerklæringen fra ...)

Jeg er dog overrasket over, at Jeres lægekonsulent kan fastslå, at korsbåndslæsionen er fra 2001. Det kunne man ikke på hospitalet, da jeg blev undersøgt ved hjemkomsten i 2001, og det blev heller ikke konstateret ved undersøgelsen i 2004.
Tværtimod udtalte den læge, der undersøgte mig ved meniskoperationen i 2008, at det ikke kunne fastslås, hvornår korsbåndet var læderet.

Jeg vil derfor fastholde, at Popermo også er erstatningspligtig for mit læderede korsbånd, og hvis vi ellers kan blive enige om det, har jeg det fint med at Arbejdsskadestyrelsen fastlægger méngraden.

Hvis vi mod forventning *ikke* kan blive enige om dette, ser jeg kun to muligheder:
1) Popermo indhenter en speciallægeerklæring fra den læge, der gennemførte meniskoperationen, og som reelt er den eneste læge, der har kigget i mit knæ.
2) Popermo fastholder afgørelsen, og jeg klager så til forsikringsankenævnet og får her fremført mine synspunkter."

Sagen vedrørende hændelsen den 4/3 2008 blev herefter sendt til vurdering hos Arbejdsskadestyrelsen. Den 20/6 2011 fremkom Arbejdsskadestyrelsen med sin vurdering, hvoraf bl.a. fremgår:

"**Sagsfremstilling**
Det fremgår af sagens akter, at [klager] den 4. marts 2008 under svingning i hula-hop ring mærker et knæk i venstre knæ med efterfølgende aflåsning som hun dog selv kunne få fri.

Hun bliver undersøgt på skadestuen … hospital, hvor der ikke findes hævelse, eller misfarvning og der er fuld bevægelighed.

[Klager] har en forreste korsbåndsskade i venstre knæ efter en skade i 2001.

Begrundelse for méngraden
…
Vi har fastsat det varige mén efter et skøn med udgangspunkt i vores vejledende méntabel. Skadens følger fremgår ikke direkte af tabellen, men kan sammenlignes med følgende punkt.
* Efter tabellens punkt D.2.7.7 vurderes læsion af menisk med lette smerter, let muskelsvind, eventuelt let nedsat bevægelighed og eventuelt indeklemningstilfælde, til 5 procent.

> [Klager] har pådraget sig en skade på den inderste båndskive (menisken). Der er gener med smerter ved knæskallen men ikke ved ledlinien. Der er ved artroskopi fundet degenerative forandringer. Det er mest sandsynligt, at de degenerative forandringer skyldes den forudbestående korsbåndsskade. Der er ingen ledlinieømhed eller aflåsninger.
>
> Generne svarer ikke helt til det nævnte punkt i tabellen, fordi symptomerne må tilskrives forudbestående korsbåndsskade og ikke meniskskaden, hvorfra der ikke er symptomer.
>
> Vi har fastsat ménet til mindre end 5 procent."

Ved brev af 23/6 2011, der angik hændelsen den 4/3 2008, afviste selskabet at yde forsikringsdækning med henvisning til Arbejdsskadestyrelsens vurdering. Efterfølgende fulgte yderligere korrespondance mellem parterne, hvilket dog ikke resulterede i enighed.

I klageskema af 30/9 2011, modtaget i nævnet den 4/10 2011, har klageren krævet, at selskabet skal udbetale ménerstatning for korsbånd- og meniskskaden. Til støtte herfor har klageren bl.a. anført:

> "FS Popermo anerkendte i to omgange min **meniskskade,** men ville ikke anerkende, at jeg også havde en korsbåndsskade, der blev konstateret i samme forbindelse.
>
> Som følge heraf blev sagen indklaget til Arbejdsskadestyrelsen, som i sin afgørelse trodsede sine egne regler og tolkede speciellægeerklæringen således, at jeg ikke havde så mange gener af knæskaden, at de kunne nå op på 5 % méngrad. Denne afgørelse er man afskåret fra at appellere.
>
> Med baggrund i ovenstående nægter Popermo herefter *også* at erstatte meniskskaden, altså på trods af at der to gange tidligere var givet tilsagn om standarderstatningen herfor på 30.000,- kr. Min skriftlige klage over dette blev nu suppleret med, at der en gang var udbetalt erstatning for en tidligere meniskskade i det knæ.
>
> Derfor min anke nr. 1: Den første meniskskade har jo ikke noget med min anden meniskskade at gøre.
>
> Anke nr. 2: **Korsbåndsskaden,** som Popermo også nægter at kompensere med den begrundelse, at der er tale om en 'gammel skade', som er forældet i forhold til Popermos regler:
>
> Det ligger uomtvisteligt bevist, at mit korsbånd er overrevet og resterne derfra er ved den seneste operation blevet 'udrenset'. Det er i forbindelse med sidste skade i 2008, at det endeligt bliver dokumenteret, at korsbåndet er ødelagt. Indtil da har det alene været en formodning hos mig efter undersøgelse af en østrigsk læge i 2001.
>
> Historik: Efter en skiskade i 2001 undersøges jeg af en østrigsk kirurg, der ikke er i tvivl om, at mit korsbånd er overrevet. Han får dog ikke tilladelse til at operere mig straks, men jeg beordres og befordres hjem til DK. Her undersøges jeg af en indisk læge, der konstaterer, at jeg *ikke* har en korsbåndsskade. Jeg var ikke i tvivl om, at det var østrigeren, der havde ret - men

jeg kunne jo af gode grunde ikke anmelde en korsbåndsskade til Popermo, som der ikke fandtes lægeligt belæg for.

Ved behandlingen af mit knæ i 2004 *formoder* lægen, at jeg også har en skade i mit korsbånd. Han konstaterer det ikke, han orienterer mig ikke om sin mistanke, som han alene omtaler i mine papirer (hvilke jeg først får i hånden i forbindelse med at jeg vil have alle sagsakter frem til klagen til Arbejdsskadestyrelsen). Da jeg således ikke har *dokumentation* for, at mit korsbånd er overrevet, kan jeg fortsat ikke anmelde skaden til min forsikring. Det skal anføres, at jeg som den knæet sidder på aldrig har været i tvivl om, at den østrigske læge havde ret i 2001.

Da jeg skal opereres efter den nyeste skade i 2008, gør jeg lægen opmærksom på, at der tidligere har været mistanke om, at korsbåndet er beskadiget. Dette ville han naturligvis undersøge, når han alligevel var inde i knæet. Og efterfølgende kunne han så meddele, at korsbåndet ganske rigtigt var overrevet tidligere, og at han 'havde ryddet op derinde'. Jeg får altså *endelig* dokumentationen for korsbåndsskaden, som jeg kan anføre over for mit forsikringsselskab.

Jeg kunne naturligvis ikke anmelde en skade til Popermo, som ikke var dokumenteret/bevist. Og jeg anmoder altså først Popermo om at erstatte korsbåndet, da jeg er i besiddelse af denne dokumentation. Omvendt: Hvorfor skulle jeg ikke have bedt om erstatning dengang, hvis jeg havde haft dokumentationen?

Da Popermo ikke vil erstatte korsbåndet med begrundelse i forældelse, gør jeg selskabet opmærksom på, hvad min juridiske rådgiver anfører, nemlig Forsikringsaftalelovens § 29 i kapitel 10 om forældelse: *'Krav, der er grundede i forsikringsaftalen, forældes 2 år efter udgangen af det kalenderår, i hvilket fordringshaveren* ***fik kundskab om kravet*** *og om, at det er forfaldet, og i alt fald 5 år efter kravets forfaldstid.'*

I svaret af 22. august fra Popermos skadechef, hvor han citerer mig for at skaden er konstateret, vil jeg mene, at selskabet 'skyder sig selv i foden', for hvis man den gang skulle tage min noget uoverlagte udtalelse - baseret på den østrigske læges udtalelse - til troende, skulle man jo den gang have erstattet mit korsbånd.

Sikkert er det - qua de vedlagte papirer - at der *ikke* foreligger nogen dokumentation for korsbåndsskaden før nu i den sidste forbindelse - og altså heller ikke noget grundlag for et krav fra min side, før nu.

Således fremme ved denne anke:

1) Min påstand er, at Arbejdsskadestyrelsen går på tværs af sine egne regler og dømmer mig 'ude' ved at anføre, at min skade er mindre end 5 % - på trods af meniskskade og nu dokumenteret korsbåndsoverrivning med de deraf daglige problemer. Og med den baggrund trækker Popermo sit to gange afgivne erstatningstilbud tilbage. Deres nyeste argument, at der en gang tidligere er udbetalt erstatning for en tidligere meniskskade, holder selvsagt ikke - og hvorfor anførte man ikke dette straks, hvis det havde betydning?

2) Popermo kan ikke anføre forældelse som begrundelse for at nægte mig erstatning for mit nu bevist ødelagte korsbånd, da jeg ikke har kunnet anmelde det tidligere pga. manglende vished. Havde jeg haft denne konkrete dokumentation tidligere, havde jeg naturligvis begæret erstatning på daværende tidspunkt, alt andet ville da være fjollet."

8. 81.327

Med hensyn til den anmeldte hændelse den 4/3 2008 har selskabet i brev af 4/11 2011 til nævnet bl.a. bemærket:

"Arbejdsskadestyrelsen vurderede at méngraden var mindre end 5% (se bilag …). I afgørelsen er der lagt vægt på at generne i det væsentlige skyldes forudbestående skade.

Hertil bemærker vi at forsikringstager også pådrog sig skade på menisken i venstre knæ i 1997, og at vi i 1999 fastsatte méngraden for denne tilskadekomst til 5%. Forsikringstager har således tidligere modtaget erstatning for en skade på menisken i venstre knæ.

Det fremgår af vores forsikringsbetingelser at forsikringen ikke dækker ulykkestilfælde der skyldes sygdom, jf. § 4.1. Videre fremgår det af § 4.3 at forsikringen ikke dækker forværring af følgerne af et ulykkestilfælde der skyldes en tilstedeværende sygdom.

Forsikringen dækker ikke sygdom, jf. forsikringsbetingelsernes § 4, Arbejdsskadestyrelsens afgørelse er bindende for begge parter, jf. bilag 1, og Arbejdsskadestyrelsen har vurderet méngraden) til mindre end 5 %. Derfor fastholder vi at forsikringstager ikke har krav på erstatning."

For så vidt angår den anmeldte hændelse fra 2001 har selskabet bl.a. påpeget:

"Forsikringstager anmeldte den 11/9 2009 at hun havde følger efter en skiulykke der skete i 2001 i Østrig.

Umiddelbart efter tilskadekomsten i 2001 gjorde en østrigsk læge forsikringstager opmærksom på at der var tale om en korsbåndsskade. Dette blev efter hjemkomsten afvist af en dansk læge.

I tillæg til skadeanmeldelsen skrev forsikringstager at hun havde haft problemer med venstre knæ siden skaden i 2001. Hun havde i perioden fra 2001-2008 haft problemer med at ligge på knæ og sidde på hug og måtte opgive flere sportsaktiviteter som følge af skaden.

Forsikringstager får tilsyneladende et nyt problem i knæet i 2004, jf. en epikrise dateret den 28/ 4 2004 (se bilag …).

Af bilag … fremgår at forsikringstager havde haft et vridtraume 8 uger før den 28/4 2004, og at venstre knæ viste tegn på en ældre korsbåndsskade, og at denne korsbåndsskade ikke kunne relateres til knæproblemerne opstået i 2004.

Ved undersøgelsen i 2004 (bilag …) gjorde en læge opmærksom på at der var gener efter tilskadekomsten i 2001. Fra dette tidspunkt har forsikringstager været bekendt med at der var gener efter skaden i 2001. Det er derfor vores opfattelse at hun har haft kendskab til kravet senest ved undersøgelse i 2004, og om at det var forfaldet.

Da kravet efter vores opfattelse var forældet, afviste vi at betale erstatning for følgeskaderne efter korsbåndsskaden i 2001.

Vi fastholder at kravet er forældet, jf. den toårige forældelsesfrist i den daværende forsikringsaftalelovs j29, men også efter den femårige forældelsesfrist når vi lægger skadetidspunktet til grund."

9. 81.327

Af forsikringsbetingelserne fremgår bl.a.:

"**Forsikringens omfang § 1**

1. Ulykkestilfælde.
   a. Forsikringen giver ret til erstatning ved ulykkestilfælde, hvorved forstås en tilfældig af den forsikredes vilje uafhængig pludselig udefra kommende indvirkning på legemet, som har en påviselig beskadigelse af dette til følge. Ved beskadigelse af forsikredes arme og ben kræves alene, at skadeårsagen skal være pludselig og med en påviselig beskadigelse af legemet til følge.

…

Forsikringen dækker ikke § 4

1. Enhver anden sygdom end de i § 1.2 anførte eller udløsning af latente sygdomsanlæg, selv om sygdommen er opstået eller forværret ved ulykkestilfælde.

2. Ulykkestilfælde, der skyldes sygdom - jfr. dog § 1,1,c.

3. Forværring af følgerne af ulykkestilfældet, der skyldes en tilstedeværende eller tilfældigt tilstødende sygdom."

…

Erstatning ved invaliditet § 6

1. Dersom erstatning i henhold til § 5 ikke kommer til udbetaling, og såfremt ulykkestilfældet har medført en invaliditetsgrad på mindst 5 %, har forsikrede ret til invaliditetserstatning, der fastsættes, så snart ulykkestilfældets endelige følger kan bestemmes, dog senest 3 år efter ulykkestilfældets indtræden.

…

Invaliditetsgrad § 7

…

4. Invaliditetsgraden skal, hvis en af parterne forlanger det, fastsættes af Arbejdsskadestyrelsen, hvis afgørelse da er bindende for begge parter."

Nævnet udtaler:

Hændelsen fra 2001

Efter sin gennemgang af sagen finder nævnet at måtte erklære sig enigt med selskabet i, at klagerens eventuelle krav er forældet forud for sagens indbringelse for nævnet den 4/10 2011, jf. den tidligere bestemmelse i forsikringsaftalelovens § 29.

Hændelsen den 4/3 2008

Nævnet finder, at selskabet i sine breve af 12/11 2009 og 15/1 2011 gav klageren et tilbud om udbetaling af ménerstatning. Efter nævnet opfattelse afslog klageren begge til-

bud ved breve af 17/11 2009 og 2/2 2010 til selskabet, og nævnet finder derfor, at selskabet ikke er forpligtet af de afgivne tilbud.

Nævnet finder herefter i overensstemmelse med Arbejdsskadestyrelsens vurdering ikke at kunne pålægge selskabet at yde forsikringsdækning i anledning af hændelsen den 4/3 2008.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klageren får ikke medhold.

Poul Sørensen